

Kovács Daniela

In memoriam Nagy L. Éva

A Szépirodalom egyik leghűségesebb és legalázatosabb szolgája, Nagy L. Éva, türelemmel viselt, súlyos betegség után derűs, tágas békességbe költözött a szétzúzhatatlannak tűnő csontok börtönrácsai közül. Azok, akik szerették növekvő nyugtalansággal, lelket tépő aggodalommal nézték végig, ahogy egyre gyöngülő szalmaszálát feszít tengerár ellen. Szeretett élni, erkölcsi és szellemi emelkedettsége szilárd alapja volt annak a szépirodalmi erődítménynek, amit Ő maga épített fel az évek során, és amely otthonos lélekvára volt számtalan művészek, költőnek, festőnek, esztétának. Olyan volt Nagy L. Éva, mint egy szobrász, amely az alakatlannak tűnő gránittömbben meglátja a kész szobor, a remekmű szépségét. Kitűnő szerkesztője volt a *Montázsmagazinnak*, és minden adódó alkalmat megragadott ahhoz, hogy elsőik között mutassa be az olvasóközönségnek az általa felfedezett tehetségeket. Rendszeresen rendezett saját otthonában irodalmi találkozót, ilyenkor egész lénye ragyogott. Fájdalmas lélekvihar járja be most azok szívét, akik szerették, ám érzelmi felindulás és vak ragaszkodás nem kötheti anyaghoz azt, aki levedli annak izmos erejét, hogy megtisztulva végérvényesen szabaddá váljon. Mielőtt magával sodorta volna az asztráláram, égő fáklyát nyomott mindnyájunk kezébe, ennek lángját igyekezzük ápolni, hogy soha el ne aludjék.

Aludj, Angyal, most Tenéked danáz
ott fõnn a mennyben az angyalsereg,
ne rontsa álmod a fájsz és a gyász,
s ne bántson a könny, mely érted pereg.

Aludj... ne félj, itt lenn áll a Torony,
Te építetted szilárd cölöpön,
s míg átfénylesz minden téglaporon,
szívembe zárlak, hogy élj örökkön.

Nagy L. Éva

Majd ott leszek

Meghalok..., akkor is veletek leszek.
Majd beköltözöm a kéklő égbe,
Megtaláltok a zöldellő rétbén.
Rám találtok májusi napsugárban
S ott leszek én patakcsobogásban.
Ott lesztek velem örök álmaimban,
Veletek leszek fenn a csillagokban.
Arcotokat simítom selymes széllel.
Hulló hópehelyként visszaérkezem
A patyolatfehér szikrázó télben.
Ott leszek mindenben:
A tavasz dalában,
Az új sarjadásban, búzavetésben,
Érlelő nyárban, aratók dalában,
Őszi lombhullásban,
Új bor mámorában.
A falat kenyérben, forrás vizében,
Napsugár fényében, éjnek tengerében.
Gondoljatok majd rám, ha dalol a szél,
Ha elhervad a virág, ha üzen a tél.
Benne leszek én fűben és fában,
Az emlékekben, a versek sorában...

Nagy L. Éva barátunk emlékét és versekben testet öltött életpéldáját kegyelettel őrizzük!